

Î N C H E I E R E

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valentina Clevadî
Maria Ghervas, Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către societatea cu răspundere limitată „CRIS”, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către societatea cu răspundere limitată „Transunit” împotriva societății cu răspundere limitată „CRIS”, intervenient accesoriu societatea cu răspundere limitată „Ancortrans-Grup” cu privire la încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2015, prin care s-a respins apelul declarat de către societatea cu răspundere limitată „CRIS” și menținută hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 17 octombrie 2014 de admitere în parte a acțiunii,

c o n s t a t ă

La 01 aprilie 2014, SRL „Transunit” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „CRIS”, intervenient accesoriu SRL „Ancortrans-Grup” cu privire la încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la solicitarea SRL „CRIS” din 13 iunie 2013 au fost transportate mărfuri pe ruta Chișinău, Republica Moldova - orașul Kaluga, Federația Rusă.

Susține că, la acel moment toate mijloacele de transport care-i aparțin, au fost antrenate în alte curse de transport, iar SRL „Transunit” a încheiat contractul de transport cu SRL „Ancortrans - Grup”, prin care ultimul s-a obligat să-i ofere servicii de transport, iar SRL „Transunit” să-i achite pentru serviciile prestate.

Potrivit actului de prestare a serviciilor de transport nr. 773/0139767, suma pentru serviciile prestate constituie 1200 dolari SUA, echivalentul a 14 989.32 lei.

Conform scrisorii de transport internațional CMR 000773 din 23 iunie 2013, marfa care aparține SRL „CRIS” a fost transportată la destinație prin intermediul mijlocului de transport cu numărul de înmatriculare de stat BE AE 31, fapt confirmat prin ștampilele aplicate de către SRL „CRIS”, SRL „Ancortrans-Grup”, destinatarul mărfii din or.

Kaluga, Federația Rusă și autoritățile vamale ale Federației Ruse pe scrisoarea de transport.

Menționează că, a transmis pîrîtului pentru semnare actele ce confirmă prestarea serviciilor de transport și anume: factura fiscală și contractul de transport, însă ultimul fără vreun motiv justificat refuză semnarea acestora.

În scopul soluționării litigiului pe cale amiabilă, la 15 noiembrie 2013 s-a adresat pîrîtului cu reclamație privind achitarea sumei, însă a rămas fără răspuns.

De asemenea menționează că, în scopul prestării serviciilor de transport a aplicat un comision în mărime de 100 dolari SUA, convertiți în lei MD la data înaintării reclamației din 15 noiembrie 2013, ceea ce constituie 1 300 lei.

Consideră reclamantul că, în urma executării serviciilor de expediție și transportării mărfii SRL „CRIS” la destinație, în temeiul art. 572 alin. (2) CC, ultimul urmează să-și execute obligația de plată a sumei de 16 238,43 lei, dintre care 14 989,32 lei constituie cheltuielile de transport, iar 1 249,11 lei constituie comisionul pentru serviciile de expediție.

Cere, reclamantul, încasarea de la SRL „CRIS” a sumei de 16 238,43 lei, dintre care 14 989,32 lei constituie cheltuielile de transport, iar 1 249,11 lei constituie comisionul pentru serviciile de expediție și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 17 octombrie 2014, acțiunea a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea din contul SRL „CRIS” în beneficiul SRL „Transunit” suma de 14 989, 32 lei și cheltuielile de judecată legate de achitarea taxei de stat în mărime de 449,67 lei, iar în total suma de 15 438.99 lei. În rest cerințele s-au respins ca neîntemeiate.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, SRL „CRIS” a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2015 s-a respins apelul declarat de către SRL „CRIS” și s-a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 13 august 2015, în termenul prevăzut de lege, SRL „CRIS” a declarat recurs împotriva hotărîrilor judecătorești, solicitînd casarea acestora și emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului s-a indicat că, la examinarea cauzei în ordine de apel, instanța nu a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, iar în rezultat a încălcat și aplicat eronat normele de drept material și anume art. 1075 alin. (1) CC.

Susține că, între SRL „CRIS” și SRL „Transunit”, precum și cu implicarea SRL „Ancortrans-Grup” nu a fost încheiat vreun contract de expediție și/sau transport, nefiind în acest sens anexat la materialele cauzei, deoarece un astfel de act juridic nu există.

Totodată a indicat că, invocarea de către intimat că, a prestat servicii de expediție SRL „CRIS” în mărime de 14 989.32 lei este neîntemeiată, din motiv că, la materialele cauzei nu sunt probe în vederea confirmării că, marfa care aparține SRL „CRIS” a fost transportată în Federația Rusă, iar factura fiscală la care se face referire, nu este o dovadă legală la caz.

Mai mult ca atât, consideră recurentul că, factura fiscală anexată la materialele pricinii, nu specifică care anume au fost serviciile de transport internațional și potrivit cărui contract au fost negociate și că, anume marfa SRL „CRIS” a fost expediată, iar actul de prestare a serviciilor la care se face trimitere nu lichidează neajunsurile indicate.

Verificînd legalitatea hotărîrii contestate prin prisma temeiurilor invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către SRL „CRIS” urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SRL „CRIS” este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că, argumentele invocate de către SRL „CRIS” în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar. Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă că „... art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „CRIS” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către societatea cu răspundere limitată „CRIS” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Valentina Clevadi

Judecătorii

Maria Ghervas

Dumitru Mardari